Lidia

Lidia

„Şi o femeie cu numele Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, care era o femeie temătoare de Dumnezeu, asculta. Domnul i-a deschis inima ca să ia aminte la cele vorbite de Pavel. După ce a fost botezată, ea şi casa ei, ne-a rugat şi ne-a zis: „Dacă mă socotiţi credincioasă Domnului, intraţi şi rămâneţi în casa mea" (Faptele Apostolilor 16.14-15).

Domnul a deschis inima Lidiei, iar ea a deschis casa. Lucrul acesta se face personal. Propria sa mântuire fiind asigurată, ea este botezată. Dar cine erau cei din casa ei? Toţi cei ce se aflau acolo au fost mântuiţi? Oare erau şi copii? Sfânta Scriptură nu ne oferă răspuns la aceste întrebări. Este nepotrivit să formulăm noi nişte presupuneri. Ducându-ne în aceste case, Duhul Sfânt urmăreşte un alt scop. De aceea este important să urmărim ce zice Biblia, fără a adăuga propriile noastre gânduri. Casa Lidiei a fost botezată, şi nu se face nici o menţiune referitoare la credinţa membrilor familiei sale. Duhul Sfânt povesteşte tot ceea ce este necesar să ştim, şi noi nu avem dreptul nici să adăugăm şi nici să scoatem ceva: casa Lidiei a fost botezată pe baza credinţei Lidiei.

Este foarte dureros că aceste familii a căror amintire este păstrată tocmai pentru învăţătura, mângâierea şi îmbărbătarea noastră au devenit subiecte de speculaţii şi dispute. Ar fi mult mai preferabil să deschidem Sfânta Scriptură căutând să descoperim, cu umilinţă, ceea ce vrea ea să ne înveţe, fără a adăuga acolo propriile noastre gânduri. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă numeroase exemple de familii aduse într-o poziţie de bine-cuvântare exterioară datorită credinţei individuale şi a răspunderii capului lor. Am făcut deja cuvenita remarcă în cazul lui Rahav, şi am mai putea oferi şi alte exemple în acest sens.

Înainte de Noe, Dumnezeu recunoştea principiul răspunderii personale, aşa cum a fost cazul cu Abel, Enoh şi alţii. Odată cu Noe, intervine o modificare în felul de a lucra al lui Dumnezeu cu oamenii. A fost introdusă o autoritate responsabilă, şi Dumnezeu porunceşte: „Dacă varsă cineva sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om" (Geneza 9.6). Lucrul acesta era cu totul nou şi, introducând autoritatea respectivă, Dumnezeu revelează relaţiile de familie odată cu respon-sabilităţile ce reveneau capului de familie. „Intră în corabie, tu şi casa ta, căci te-am văzut drept înaintea Mea în generaţia aceasta" (Geneza 7.1). Nici o menţiune referitoare la îndreptăţirea sau la credinţa membrilor familiei, ci toată casa intră în corabie datorită credinţei capului acesteia. Chiar şi Ham, cel ce mai târziu s-a arătat aşa de rău, a fost adus în situaţia de a se bucura de o binecuvântare exterioară datorită neprihănirii şi credinţei tatălui său. „Prin credinţă Noe... a pregătit o corabie ca să-şi scape casa... şi a ajuns moştenitor al dreptăţii care vine prin credinţă" (Evrei 11.7).

Vechiul Testament ne prezintă numeroase ex-emple de natură să ilustreze acest principiu: Toţi bărbaţii din casa lui Avraam au fost tăiaţi împrejur din cauza credinţei capului de familie (Geneza 17.27), şi noi vedem toată casa aceasta pe deplin unită împrejurul lui (Geneza 18.19).

Domnul era dispus să mântuie toată casa lui Lot, pentru că îngerul îi zice: „Pe cine ai aici? Gineri, fii şi fiice, şi tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta" (Geneza 19.12). Ginerii aceştia erau pro-babil locuitori ai Sodomei, însă din cauza lui Lot, El ar fi vrut să-i scape dacă ei ar fi acceptat.

Toată casa lui Potifar a fost binecuvântată datorită lui Iosif (Geneza 39.5).

Când Faraon a vrut să reţină în Egipt pe copiii Israeliţilor, Moise i-a replicat: „Vom merge cu copiii şi cu bătrânii noştri, cu fiii şi cu fiicele noastre, cu turmele şi cirezile noastre... să nu rămână o unghie din ele" (Exodul 10.9,26). Este o ilustrare clară a principiului divin potrivit căruia toată casa şi tot ce are capul familiei sunt una cu el.

Şi Paştele ne revelează acest aspect: „în ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel pentru familia lui, un miel pentru fiecare casă" (Exodul 12.3).

Duhul Sfânt are grijă, în Noul Testament, să ne informeze că atunci când Israel a trecut prin Marea Roşie „toţi au fost botezaţi pentru Moise în nor şi în mare" (1 Corinteni 10.2), iar în Exodul 12.37 s-a specificat că ei erau „aproape şase sute de mii de oameni", „afară de copii." Majoritatea acestor bărbaţi erau capi de familie, şi fiecare îi aducea pe ai lui cu sine afară din Egipt. Nu încape îndoială că au fost sute de mii de copii care aveau vârste diferite şi care au fost botezaţi împreună cu părinţii lor „pentru Moise." Prin acest botez, exterior, „toţi" erau smulşi de sub autoritatea lui Faraon şi „toţi" urmau să intre sub autoritatea lui Moise: bărbaţi şi femei, tineri şi copii.

Aaron trebuia să aducă un viţel ca jertfă pentru păcat „pentru el şi pentru casa lui" (Leviticul 16.6).

În timpul răscoalei lui Core, Datan şi Abiram, pământul a înghiţit familiile lui Datan şi Abiram, „pe ei şi casele lor", inclusiv copilaşii (Numeri 16.27,32,33; Deuteronom 11.6).

Se putea întâmpla ca robul evreu să refuze a pleca de la stăpânul lui în anul de iertare „pentru că te iubeşte pe tine şi casa ta" (Deuteronom 15.16).

„Să nu tunzi pe întâiul-născut al oilor tale. Să-1 mănânci în fiecare an, tu şi familia ta, înaintea Domnului, Dumnezeului tău" (Deuteronom 15.20).

„Apoi să te bucuri cu levitul şi cu străinul care va fi în mijlocul tău de toate bunurile pe care Domnul, Dumnezeul tău, ţi le-a dat ţie şi casei tale" (Deuteronom 26.11).

Ne amintim de Rahav, citind în Iosua 2.12,18; 6.23-25: toată familia sa, chiar şi rudele sale în sensul cel mai larg al cuvântului, au fost salvate din cauza credinţei acesteia.

În Judecători 1.25, un om dintre Neamuri a atras binecuvântarea asupra întregii sale familii prin actul său de credinţă.

Obed-Edom, Ghititul, un alt ne-evreu, a fost binecuvântat după acelaşi principiu: „Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom şi toată casa lui" (2 Samuel 6.11). Itai din Gat, un alt ne-evreu, a înţeles bine porunca lui Dumnezeu: „David a zis atunci lui Itai: „Du-te şi treci!" Şi Itai din Gat a trecut înainte cu toţi oamenii lui şi toţi copiii care erau cu el" (2 Samuel 15.22). Ei au trecut cu toţii, împreună cu tatăl lor, spre a împărtăşi soarta de surghiunit a regelui lor. Când Israel a dovedit o mare frică de Domnul, în zilele lui Iosafat, „tot Iuda stătea în picioare înaintea Domnului, cu pruncii, soţiile şi fiii lor" (2 Cronici 20.13).

În timpul lui Neemia „s-au adus multe jertfe şi a fost o mare bucurie, pentru că Dumnezeu le dăduse mare bucurie. Se bucurau şi femeile şi copiii" (Neemia 12.43).

Am putea continua astfel, dar socotim că ex-emplele acestea sunt de ajuns pentru a vă face să înţelegeţi că, de la Noe, ne-a rămas acest principiu: „Tu şi casa ta."

Casa lui Corneliu şi aceea a Lidiei continuă această remarcabilă linie pe care am urmărit-o de-a lungul Vechiului Testament. Mari eforturi au fost depuse pentru a convinge că aceste familii nu aveau copii şi că toţi membrii lor erau în stare să creadă şi că au dovedit credinţa în Dumnezeu. A ridica asemenea chestiuni în timp ce Duhul Sfânt le trece sub tăcere în mod deliberat este o dovadă pentru cel ce le formulează că ignoră însuşi scopul Duhului. Pentru cel familiarizat cu Vechiul Testa-ment, cuvântul „casă" a devenit ceva obişnuit şi uşor de înţeles, putând fi socotit chiar drept un „termen tehnic." Dar sensul pe care i-l dă Duhul Sfânt trebuie căutat în primele scrieri ale Bibliei, adică toată casa. Acest cuvânt poate fi înţeles că include pe copii, tineri şi slujitori. Dumnezeu nu face nici un reproş lui Rahav cu privire la ceea ce a înţeles ea prin cuvântul respectiv, aplicându-l cercului rudelor sale, fraţilor, surorilor şi familiilor acestora. Este ceva care se poate exprima în cuvintele: „Facă-vi-se după credinţa voastră." Numeroase persoane au subliniat faptul că nu citim în Biblie despre nici un prunc şi nici un copil botezat, ca urmare nu-i putem include în casele despre care am vorbit mai înainte. Am văzut mai înainte că o jumătate de milion de familii, inclusiv un număr necunoscut de copii au fost botezaţi „pentru Moise", potrivit cu 1 Corinteni 10. Dacă am înţeles corect pasajele pe care le-am cercetat, trebuie, de asemenea, să înţelegem şi să acceptăm aceste case, în sensul în care foloseşte Duhul Sfânt acest termen în scrierile cele mai vechi ale Cuvântului. Ori, noi trebuie să primim Scripturile acestea aşa cum sunt, fără să adăugăm nimic la ele.

clickbible.org